

**ZEVEN AKEELIGE
VERHALEN VAN
REMO PIDEG**

®©

VOORWOORD DOOR SWITTEKE

De auteur van dit boek is een vijftienjarige zwaar gehandicapte man, doof geboren met een bilaterale zeer luide tinnitus, half blind en rolstoeler. Het schrijven van verhalen is begonnen na de dood van zijn eerste echtgenote in 1988. Zij stierf aan orgaanfalen en was zwanger van een tweeling. Remo is een zeer geoefend dromer. Al sinds zijn prilste jeugd onthield hij elke droom die hij ooit heeft gehad. Later kwam Remo op het idee zijn dromen te boek te stellen en de lezer te leren dromen. Alles wat deze zogenaamde nachtelijke hersenspingsels betreffen kan door oefening worden gebruikt in het dagelijkse leven. In 2005 kreeg Remo een CVA (Cerebro Vasculair Accident) wat hem half blind maakte en in de rolstoel kluisterde. Toch gaf hij het niet op en bleef de man die hij altijd was, vriendelijk, recht voor de raap, een scherp intellect en humoristisch. Hoewel hij doof geboren is, spreekt Remo vloeiend en accentloos drie talen. Remo is de geestelijke vader van een integere, oprechte en onkreukbare Antwerpse onderzoeker Dominique Degryse met zijn onafscheidelijke vriend brigadier Willy Lemmens en schouwarts 'Doc'. Drie goede vrienden waarin horror als een rode draad doorheen hun avonturen lopen. Maar Remo liet het niet bij deze figuren alleen. In vele van zijn ijzingwekkende nachtmerries vond hij zeer interessante stof voor griezel- en spookverhalen die je best niet 's avonds in je bed gaat lezen. Ook de knokige met de oude wijde kapmantel en de lange vlijmscherpe zeis komt als figuur dikwijls aan bod als de Dood of de Grim Reaper in Remo's verhalen. Of je nu in deze kwibus gelooft of niet, in Remo's verhalen verschijnt het wezen als een ondood monster die Dominique en zijn vrienden naar het leven staat maar vaak ook de weg wijst naar antwoorden in Doms speurtochten. De manier hoe Remo zijn verhalen schrijft, is niemand gewend. Hij verstaat tevens de kunst om horror en humorisme te laten afwisselen. Maar Remo is in de eerste plaats een Sinjoor (Antwerpenaar) en zal bepaalde zinnen ook in het Antwerps schrijven. Eveneens spelen in zijn verhalen fragmenten uit het verre verleden. Deze zijn echt naar waarheid en geschiedenis geschreven. Want Remo's fervente passie is inderdaad geschiedenis, gaande van het prille Begin en tijdperk Mesozoïcum, de periode dat de dinos de aarde bevolkten, tot Wereldoorlog II en de huidige politieke gebeurtenissen. Enkele van zijn verhalen zijn pure science fiction over

kwantumfysica en het mogelijke leven na de dood. Maar vergis u niet, Remo is een agnost en hanteert slechts één principe van wiskundige–filosoof René Descartes als bewijsvoering. Aan alles moet worden getwijfeld tot men stoot op iets wat ontwijfelbaar is. Concreet genomen wil dit zeggen dat alles onderhevig is aan bepaalde wetten maar ook aan nog niet ontdekte of compleet onbekende wetten. Remo gelooft onder andere niet in psychiatrie wat hij als zuivere humbug beschouwt. Enkele van zijn spannende fictie verhalen zullen dat ook aantonen en het zal de lezer zijn die daarover kan oordelen. De meeste van zijn verhalen neigen naar zuivere fictie doch de zogenaamde psychiatrische omstandigheden waarin zich deze verhalen afspelen zijn meestal allesbehalve fictie. En opgepast, sommige van zijn verhalen kunnen zeker ècht gebeurd zijn. Remo haalt niet alleen vaak inspiratie uit zijn nachtmerries maar ook uit plaatsgevonden gebeurtenissen. Remo dompelt je onder in een wereld waarin fictie werkelijkheid kan zijn maar ook in verhalen waar de werkelijkheid als fictie wordt afgeschilderd. Dat kan voor sommige mensen heel erg verwarrend overkomen. Remo laat het aan de lezer over of je zijn verhalen wilt geloven of niet en neem van me aan, de twijfel dat het mogelijke fictie zou kunnen zijn of vice versa, kan soms zeer hard toeslaan. “Slib der Duisternis” is zijn tweede verhaal en gaat terug tot de golden sixties van vorige eeuw. Slib der Duisternis is deels gestoeld op een nachtmerrie die Remo kreeg in winter 1979 en deels een mengelmoes van fantasie annex waar gebeurde feiten. Remo heeft het verhaal geschreven vanuit zijn gevoel en kwam tot een erg verbijsterende vaststelling dat er een gigantische waarheid in schuilt. Alleen heeft Remo namen, plaatsen en voorwerpen veranderd teneinde de mensen die er mee te maken hadden, te beschermen. Dit is een Antwerps onbekend en zeer recent horrorverhaal... een mix van fictie, geschiedenis en waar gebeurde feiten. Er zijn mogelijke sporen van het gezochte beeldje die een voor de Antwerpenaar uitermate bekende mythische figuur uitbeeldt...

Switteke, tweede echtgenote van Remo Pideg

Antwerpen, 7 augustus 2017

**HET LEVEN IS SLECHTS
EEN REIS NAAR DE DOOD.**

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 16 jaar

Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 16 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

INHOUD

Voorwoord door Switteke	2
Slib in het duister	10
Dodenmoeras	211
De gepeste	226
De donkere socialist	239
Dubbelgraf	254
Gefluister in het duister	268
Het geheim van U-Boot Dritte Ein	322
Epiloog	364

Reeds verschenen:

Dodelijke herinneringen

Dominique Degryse, een uiterst capabele, integere en vrij jonge alleenstaande Antwerpse politie rechercheur, samenlevend met zijn geliefde oude kater Snorretje, wist vrijwel niets over zijn prille jeugdijaren. Door een Cold Case zaak werd hij gedompeld in zijn eigen familiale diaspora die ver voor onze tijdrekening was begonnen. Op het gigantische Antwerpse kerkhof 'Schoonselhof' vindt Dom een oeroud mysterieus graf waarin zich een vierduizend jaar oud perkament uit mensenhuid, bevindt. Dom ontdekte later dat de huidige wereldgebeurtenissen ervan afhankelijk zijn. Zijn oeverloos gevecht tegen de ijzingwekkende figuur, de Grim Reaper (Magere Hein) bracht hem de geheimen terug en hij ontdekte dat hij een ééneiige tweeling was. Zijn zoektocht bracht hem naar duistere spokende kerkhoven en diepste diepten van oceanen. Zal Dom, samen met zijn twee beste vrienden, politie inspecteur Willy Lemmens en schouwwarts Dorrie 'Doc' Braeckmans erin slagen de Rite te voltrekken om de ramp die de wereld wacht, teniet te kunnen doen?

In voorbereiding:

De bloedwraak van de Dood

De schreeuw van het verbrande bloed

Verstoord evenwicht

De Tijd der Vergetelheid

Berouw uit het verleden

Kroniek van een psychiatrische moord

Kludde

Spokenval

De eeuwige diepten van de Dood

Blik naar de donkere schaduw

Boodschap uit de hel

De Dode bommenlegger

Breinstorm

Het vervloekte mausoleum

BVBA Pharmamental

Dromen regisseren Wat zijn dromen en nachtmerries? Hoe kunnen we ze ten eigen bate gebruiken? Hoe doe ik een goede droomanalyse?

Er zijn nog tal van kort- en andere horrorverhalen op komst

SLIB IN HET DUISTER

Antwerpen medio augustus 1964. De jonge Antwerpse student Dennis Van Acker maakte zijn studiekeuze en wilde net als zijn vader archeoloog worden...

Een jongeman had zijn studiekeuze gemaakt dik tegen de zin van zijn vader. Dennis Van Acker wilde net als zijn vader, grootvader en overgrootvader archeoloog worden. Drie generaties archeologen hadden zich te pletter gezocht naar een oude houtzagerij die volgens gefluisterde mythes en legendes moest worden gezocht diep in de bossen rond het Antwerpse Noordkasteel en het Land van Saefthinge. Vader Joris Van Acker wist dat de houtzagerij dodelijke en zeer duistere geheimen verborg. Hij had vurig gehoopt dat met hem de bloedlijn archeologen een einde zou nemen. Maar vooral dat zijn zoon Dennis een beschaafd vak zou kiezen als ingenieur. Koppig als zoon Van Acker is, bleef hij bij zijn standpunt staan en wilde per se archeoloog worden zoals al drie generaties Van Acker hebben gevolgd. Ten einde raad nam Joris zijn zoon mee naar een plaats op de Antwerpse linkeroever waar de mogelijke resten zijn van de houtzagerij. Maar het geronnen bloed dat ze op de afgebroken stenen van de oude houtzagerij hadden gevonden, had Dennis nog erger en koppiger doen volhouden. Immers als archeoloog zou hij de toestemming krijgen van het gemeentebestuur om opgravingen te verrichten. Maar Dennis wachtte echter niet tot hij zijn bachelor in handen kreeg. Al tijdens zijn studies ging hij zoeken en later zelfs met zijn leraar. Zal Dennis de vreselijke geheimen van de oude houtzagerij kunnen onthullen en nog belangrijker... Zal hij het kunnen overleven?

“Ik raad het je ten stelligste af... in godsnaam doe het niet, jongen, doe het niet!”, smeekte Joris Van Acker opgewonden en geërgerd. Hij was boos geworden door de studiekeuze van zijn zoon Dennis. Die wilde immers archeoloog worden, dik tegen de zin van zijn vader. Joris wilde de bloedlijn van archeologen, omwille het gewelddadige verleden dat zijn familie heeft gekend voor de zoektocht naar de oude houtzagerij, definitief stopzetten. Drie generaties... zeven Van Ackers hebben op een gewelddadige manier de dood gevonden tijdens hun zoektocht naar

de oude houtzagerij die zich ergens op de Linker oever van de Schelde tussen de bossen van het Noordkasteel en het Land van Saeftinghe, bevond. Om Dennis daarvoor te behoeden wilde Joris de archeologie als schandvlek voor de familie definitief en voorgoed uitwissen. Dennis had echter de archeologie – microbe goed te pakken en wilde daar zijn toekomst mee opbouwen tegen vaders zin in. “Maar verdorie pa toch... overgrootvader, grootvader en jij hebben allemaal archeologie gestudeerd. We zijn een grote familie van archeologen. Ik ben net als jij geobsedeerd in het vinden van oude dingen. Waarom mag ik dat dan niet? Je zou trots op me moeten zijn.”, klonk het vermoeid. Sinds Joris op de hoogte is van de studiekeuze van zijn zoon had hij geen rust meer gekend. Zijn oude doodsangst was volle kracht teruggekomen en had opnieuw helemaal bezit genomen van hem. Die vermaledijde houtzagerij... het was de vloek en dood van de familie Van Acker wist Joris. Daar moest een einde aan komen! Joris overwoog enkele manieren om zijn zoon tot overtuiging te kunnen brengen, maar wist dat het vechten tegen de bierkaai zou worden. Toch wilde Joris het niet zo gauw opgeven “Dennis... daar gaat het me niet om. Ik wil dat je weet dat je...”, Joris’ vurige betoog werd onderbroken door de scherpe stem van zijn zoon. Joris zuchtte diep. “Luister effe pa... Ik snap maar al te goed waar je precies op aan stuurt. Dat schrikt me hoegenaamd helemaal niet af. Ik weet maar al te goed dat generaties van onze familie bij het zoeken van die ouwe houtzagerij de dood hebben gevonden of simpelweg verdwenen zijn. Maar ik, beste pa, ik ben er niet bang voor.”, zei Dennis heel bedaard. Joris schudde bedroefd het hoofd. Hij kende de koppigheid van zijn zoon en wist zo ook wel dat verder aandringen bitter weinig zin had. De man dacht terug aan zijn eigen archeologische tijd van vlak voor Wereldoorlog II. Uiteindelijk waren niet de vliegende bommen van de nazi’s die hem afgeschrikt hadden maar de vloek die rustte op die oude houtzagerij. Vloek? Nou ja... Joris geloofde niet erg in vloeken. Doch die houtzagerij torste een duister en dodelijk geheim en hij wilde niet dat Dennis ook ten onder zou gaan. Een laatste zinloze poging wilde Joris nog proberen. Interessante beroepen en studies. “Jongen... ik sprak op de ouderavond twee maand terug over je toekomst mogelijkheden. Ze beelden allemaal de studierichting burgerlijk ingenieur metaal aan. Alsjeblieft Dennis... kies dat vak en vergeet die archeologie. Ik smee het je... desnoods op mijn knieën.”, Joris’ stem brak haast maar deed Dennis niet van gedacht veranderen. Het deed pijn zijn vader zo te zien wenen maar van

gedachten veranderen zal hij nooit doen. Hij zweeg onvermurwbaar en koppig met tranerige ogen naar vader Joris kijkend. De oudere man zag dat hij zijn zoon niet tot betere gedachten kon brengen en dacht na over mogelijke consequenties. “Blijf je echt bij die vervloekte studiekeuze, Dennis?”, hijgde Joris geërgerd en opgewonden. Zijn hart klopte snel en hard in zijn borstkas. Hartrimstoorissen? “Ja papa... je kunt me niet van gedachte doen veranderen. In mijn aders stroomt het bloed van de Van Ackers... archeologenbloed.”, zei de jongeman op rustige toon. Hij vond het triest te zien dat zijn vader moest huilen. Even voelde Dennis de neiging eens flink mee te huilen. Dan zou hij toegeven en dat wilde hij niet. Joris staarde zijn zoon aan met opengesperde verdrietige ogen. Wat hij al die tijd, sinds de geboorte van zijn zoon zo had gevreesd kwam dus toch uit. Waarom? “Goed... ik ga je iets tonen. Ik had ooit gezworen alles wat ik over archeologie wist... alles wat ik geleerd heb... al mijn onderzoeken in de vergeetput te droppen opdat jij er nooit mee te maken zou krijgen. Maar aangezien jij vooral de hardnekkige koppigheid van je mama erfde, zie ik me ertoe verplicht tot een laatste mogelijkheid, in de hoop jou nog van gedachten te laten veranderen... Kom mee...”, riposteerde Joris helemaal aangedaan. De man stond op en wenkte zijn zoon met een woeste zwaai van zijn arm. Verbaasd volgde Dennis zijn vader. “Waar gaan we heen pa?”, wilde Dennis weten. Het gedrag van zijn anders zo kalme en rustige vader stond thans in schril contrast. Dennis werd een beetje bang want hij voelde hoe de toenemende boosheid zijn vader daartoe dreef. Joris trok een jas aan hoewel het tamelijk warm was buiten. Voor Dennis was dit een aberrant slecht teken. Hij probeerde zijn vader een antwoord te ontlokken maar de oudere man zweeg in alle talen en beende met grote passen verder. Dennis kon zijn vader haast niet bijhouden. De jongen voelde dat zijn papa vervuld was met een diepe en vreemde melancholie. Zo had hij zijn vader nooit eerder gekend. Joris wees naar zijn drie jaar oude Ford Taunus 20M. Hij stapte erg bruusk in... eigenlijk meer een opgewonden sprong en wenkte zijn zoon plaats te nemen naast hem. Toen startte hij de auto. De Taunus was een vinnig autootje en startte snel. Ze vertrokken met gierende banden en Joris die zich anders stipt hield aan de verkeersregels had er op dat moment lak aan. Hij scheurde met hoge snelheden op weg naar de Waaslandtunnel stak elke trager rijdende auto gewoonweg voorbij. Een paar keer veroorzaakte hij bijna op het nippertje een ongeval. Maar daar leek Joris zich bitter weinig van aan te trekken. Zo kende Dennis zijn vader helemaal

niet en even dacht hij dat zijn vader zelfmoord wilde plegen met hem er bij. Sinds Dennis' moeder 3 jaar aan kanker overleed was zijn vader een stille en teruggetrokken man geworden die zich helemaal wegcijferde en met niemand nog contacten zocht. Hij had zijn archeologische spullen verkocht en hield zich enkel nog bezig met Jig Saw puzzels. Zelfs zijn zoon verwaarloosde hij soms af en toe als hij weer eens te diep in het glas had gekeken. Toch was Dennis het enige wat voor Joris nog telde op deze smerige rotwereld en hield zijn zoon dan ook op bijna alle vlakken kort. De enige reden was de doodsangst om ook nog eens zijn zoon te verliezen aan het vak dat hem heel zijn leven had gedomineerd. Archeologie... het was altijd een haat – liefde verhouding geweest. Nu haatte hij het vurig sinds de dood van zijn vrouw. Dennis begreep de coïncidentie ervan helemaal niet. Zijn moeder was toch gestorven aan kanker?! Wat had het dan te maken met dat vak? Dennis keek bang en somber naar buiten. Zoevend vloog het landschap voorbij zijn blikveld en vroeg zich af waar zijn vader naar toe reed en wat het allemaal te maken heeft met zijn studiekeuze. Ze reden door de haven en Dennis had de indruk dat Joris zorgvuldig het complex van sluizen en ophaalbruggen trachtte te vermijden alsof hij daar echt bang van was. Uiteindelijk stopte Joris vlakbij een vrij bosrijk gebied op enkele kilometers van het drukke Noordkasteel waar vele toeristen liggen te bakken en te bruinen in de zomerse zon. Dennis kon zelfs de sigarettenrook van de mensen en toeristen al ruiken. Die geuren stoorden hem. “Stap uit... snel wat.”, commandeerde Joris bruusk. Hij was zeer erg gehaast om zijn zoon iets te tonen. Dennis hoorde dat zijn stem ook barser en grimmiger werd. Het maakte de jongen erg ongerust want hij hoorde nog iets anders in de stem van zijn papa... angst... ja zeker, zelfs doodsangst. Maar waarom eigenlijk? Een klein, tamelijk erg dicht begroeid bospaadje leidde naar een tra tussen almaar knoestiger wordend geboomte. Ook de vogeltjes kon Dennis niet meer horen fluiten. Het was hier echt doods. Het groene gras had plaats gemaakt voor harde breekbare gele sprietten en vrij stoffige grond. De jongeman keek verbaasd rond. Hier en daar merkte Dennis een stuk afgebroken en vuilwit gekalkt muurtje die mogelijk ooit een oeroud gebouwtje vormden. Joris bleef staan bij een kleine middeleeuws lijkende afwateringsput en wees er naar. Dennis naderde aarzelend. “Hier... hier is je overgrootvader verdwenen, mijn grootvader dus. Hij bestudeerde deze muurtjes en Carlo... een zeer goede vriend van hem was er bij. Hij zag hoe mijn grootvader zomaar plots in die afwateringsput werd getrokken. Dat was heel

straf want mijn grootvader was een boom van een kerel en zijn lichaamsomvang was sowieso twee keer groter dan de onregelmatige omtrek van dit putje. Zelfs jij zou er niet zomaar in kunnen. Grootvaders vriend Carlo had zijn afschuwelijke gehuil van innige pijn gehoord. Hij is er naartoe gesnel en had zijn benen gegrepen om te beletten dat grootvader helemaal in dat putje zou worden getrokken. Maar het was vergeefse moeite...”, riep Joris met een van emotie verstikte stem en zijn gezicht drukte een kermende wanhoop uit. Dennis was daar wel hevig van geschrokken. Toen wees de oudere man naar een klein muurtje dat in goede staat leek maar totaal kapot gebeukt was door voorhamers, uiteraard hevige weerfenomenen en tenslotte de Tand des Tijds. Toch leek het muurtje goed “Daar, Dennis... daar heeft mijn vader... jouw grootvader dus... de dood gevonden. Hij was onthoofd en had zoveel messteken dat de schouwarts ze niet eens meer kon tellen. Als archeoloog was ik in die tijd vastbesloten het geheim van deze verdoemde plaats te achterhalen...”, Joris’ stem leek te trillen van heftige emoties. Zijn vader was echt bevangen door doodsangst voor deze plek. Dennis voelde ook die vreemde atmosfeer die hem koude rillingen bezorgde en huiverde plots intens. “Voel jij het dan ook jongen? Voel jij ook die duivelse kilte op deze vermaledijde plek? Die alomtegenwoordige doodsangst die hier heerst? Kijk naar dat muurtje waar mijn vader stierf... zie je die donkerbruine vlekken? Dat is het vergoten bloed van mijn vader, jouw grootvader dus. Die vlekken zijn nu door ouderdom al helemaal donkerbruin geworden... maar het zijn sowieso de bloedvlekken van mijn papa, Dennis... Bloed dat hier al meer dan vijftig jaar op dat muurtje kleeft. Kun je het je voorstellen Dennis? Vijftig jaar... en nog steeds zichtbaar...”, riep Joris thans met overslaande stem. Dennis bestudeerde het roodbruine vlekje. Het leek erop gespat te zijn. Maar of het bloed was, betwijfelde de jongen. Dat kon niet. Bloed na vijftig jaar vergaat gewoon door invloed van oxidatie en verzuring. Dennis kon echter niet bepalen of het rood de kleur was van de bakstenen of dat er werkelijk een menselijke bloedvlek was. Dat zou immers allang vergaan moeten zijn. Het was sowieso al meer dan vijftig jaar geleden. Zijn eigen vader was nog maar een ukje toen grootvader Christoph Van Acker daar de dood had gevonden. “Jongen, wat ik je nog niet v-v-verteld heb was dat j-j-je grootvader l-l-l-levend in s-s-stukken w-w-w-erd gebeten en gescheurd. Hij stierf onder de vreselijkste pijnen die een mens z-z-z-zich kan indenken”, hakkelde Joris met intens gebroken stem. Dennis bestudeerde het zogezegde plekje waar volgens zijn vader bloed zou

hebben gekleefd. Veel kon hij er echt niet van maken. Hij nam een klein beige enveloppe dat hij steeds op zak had en terwijl zijn vader bevend was gaan zitten op enkele resten van de muur, krabde Dennis wat van het roodbruine goedje af in de enveloppe. Dat was een kolfje naar de hand van zijn vriendinnetje Eefje die voor biochemie studeerde. Dat was een van die gloednieuwe bijkomende studievakken. “Allemaal goed en wel, papa. Maar vertel me dan waarom ik me dan niet mag toeleggen op studies van archeologie? Was je bang dat ik speciaal deze plek hier zou gaan blootleggen?”, vroeg Dennis verbaasd. Joris keek op en zijn droevige, rood behulde ogen boorden zich diep in deze van zijn zoon Dennis. Hij hoopte op begrip als wanhopige vader die zijn zoon tot betere gedachten moest brengen. “Dat gaat ge toch zonder enige twijfel doen, jongen. Het is de echte vloek van onze familie. Begrijp je dat dan niet? Ook ik heb hier zitten graven en blootleggen. Ik ben zelf aan een ijzingwekkende dood ontsnapt en heb gezworen hier nooit meer te graven en mijn beroep voorgoed aan de kapstok te hangen.”, riep Joris Van Acker met overslaande stem. Hij zuchtte erg diep en keek zijn zoon opnieuw aan met die rood betraande ogen. Zou hij zijn zoon confronteren met de echte waarheid over zijn moeder? Ze was gewelddadig om het leven gekomen maar Joris had dat steeds verzwegen. Hij wilde de nagedachtenis van Lizzy voor haar zoon niet bezoedelen. “Je moeder stierf niet aan kanker, jongen. Ze stierf hier omdat ze zich opofferde voor jou! Ze wilde niet dat jij, ook door de vloek van deze plek getroffen werd. Ze stierf om jou het leven te sparen.”, Joris schreeuwde de laatste zin uit. De wind maakte een onverstaanbare echo van zijn wegstervende woorden. Te midden van deze akelig geworden omgeving klonk het echter erg luguber. Maar een scherp gerucht deed beide mannen opveren van hevige schrik. Het klonk als de verre, maar naderende schreeuw van een ondefinieerbaar, gevaarlijk en geheimzinnig iets. Voor het eerst in zijn leven was Dennis Van Acker ook erg bang geworden. Nooit eerder had hij durven vermoeden dat ze zo’n gruwelijk geheim zijn familie al generaties teisterde. Nu begreep hij zijn vader beter en waarom hij niet wilde dat Dennis archeologie ging studeren. Toch zou het hem niet tot andere gedachten brengen, integendeel zelfs. Nu is zijn nieuwgierigheid echt goed geprikkeld vooral dat pa Joris hem vertelde dat zijn mama voor hem was gestorven. Wie? Wat? Hoe “Laten we als de b-b-b-bliksem hier v-v-v-verdwijnen, jongen. Kludde komt!”, schreeuwde Joris hard en begon voor zijn leven te rennen naar zijn wagen via het akelig begroeide wegeltje. Dennis voelde een ijzige kilte langs zijn rug en nek

snerpen. Hij liep zijn vader achterna met zijn hand voor de mond om een schreeuw te vermijden. Beide mannen sprongen in de auto. Joris probeerde met heftig bevende handen zijn wagen te starten. Hij liet zijn autosleutels vallen en gilte van doodsangst. Nu was ook Dennis doodsbang geworden en begreep het niet. Hij hoorde de naam ‘*Kludde*’ maar wist dat het een oud folkloristisch horrorverhaal was van de Antwerpenaars. Pa geloofde niet in fabeltjes waarom zou hij dan wel in ‘*Kludde*’ geloven? De jonge student dacht daar over na. Hij bleef het echter onbegrijpelijk vinden. Hij keek naar de autosleutels op de vloer. “Papa wat is er toch met je?”, vroeg Dennis die nu ook de doodsangst begon te voelen, maar niettemin de autosleutels opraapte en ze in het contact stak. Joris startte en reed met gierende banden weg...

Dennis Van Acker verzocht zijn vriendin Eefje om een gunst, maar moest in ruik voor haar iets doen waaraan hij een gloeiende hekel had...

De jongeman was erg bang geweest op de plek waar zijn vader hem mee naartoe had gebracht in de hoop dat hij die archeologie studie zou laten vallen en een ander beroep zou kiezen. Maar zelfs die doodsangst had Dennis niet van zijn studiekeuze kunnen afbrengen. Zijn vriendinnetje Eefje wilde wel graag het schraapsel van die oude muur bestuderen en uit te vissen of het menselijk bloed was hetzij gewoon steenstof. Dennis hoopte diep in zichzelf op de eerste optie. Vijftig jaar oud bloed vinden op een plek die vervloekt heette te zijn. Kan het nog spannender? Toch rekent de jongeman er op dat het stof gewoon steenstof was, bruin geworden door oxidatie. Hoe gaat Dennis echter reageren als zijn vriendin hem vertelde dat het inderdaad echt bloed was?

“Hé, je hebt me alweer nodig? Dat kost je een lekker etentje, Dennis.”, mompelde Eefje lachend. Maar Dennis kon er echt niet mee lachen. Sinds hij door zijn vader naar de ruïnes van de oude houtzagerij werd gesleept was Dennis behoorlijk opgejaagd en nieuwsgierig geworden. Zijn vader had, ondanks Dennis’, vele aandringen geen woord meer gerept over die vreemde plaats waar zijn ganse familie de dood zou hebben gevonden. En wat heeft zijn moeder ermee te maken? Pa had altijd beweerd dat zijn moeder aan kanker was gestorven toen hij nog een

puber van twaalf jaar was. Waarom had zijn vader daar dan over gelogen? Dennis was stil geworden en zat terug na te denken over wat hij met zijn vader had beleefd in die ouwe tra. Wat was daar allemaal gebeurd? Waarom was die vreemde houtzagerij zo ontzettend belangrijk. Joris had het hem nooit willen vertellen. Zou er een goudschat zijn? Dan nog... alleen de cultuurhistorische vondsten interesseerden Dennis, niet het geld dat hij er aan zou kunnen verdienen. “Hela jongentje... je bent een eind weg aan het dromen. Ik ben hier, hoor!”, lachte het meisje. Dennis leek onverhoeds uit zijn verstarring te ontwaken en keek zijn vriendinnetje aan. Toch was hij er nog niet helemaal met zijn gedachten bij haar. “Sorry Eef... ik was serieus over mijn studies aan het nadenken. Pa wil niet dat ik archeologie ga studeren. Dat stoort me wel een beetje. Das eigenlijk alles.”, verontschuldigde Dennis zich. Eefje voelde wel dat haar vriend met een probleem kampte maar ze vond dat hij maar zelf over het hoe en waarom moest over praten. “Dennie, wat verwacht je van mij wat ik doe met dat beetje bruin stof? Bloed opsporen?”, grapte ze grinnikend. De jongeman schudde het hoofd bij zoveel slimme wijsheid. Hij verdacht haar ervan dat ze soms echt helderziend was. Tja... “Hee... hoe wist je dat?”, vroeg hij haar verbaasd. Dennis staarde Eef verbluft aan “Ach... gewoon een goed geraden gokje. Meer moet je daar niet achter zoeken.”, monkelde het meisje met een brede lach op haar snoet maar toen bedacht ze plots iets. Ze had nooit gedacht dat dit envelopje steenstof toch bloed kon zijn. Dennis meende het dus. Nu was het haar beurt om erg verbaasd naar Dennis te kijken. “Hela Denni... je gaat me toch niet vertellen dat ik er een bloedtest moet uit draaien?”, kreet ze ontzet. De jongen lachte naar haar en Eefje kende die lach maar al te goed... het was een ‘*smeeklach*’. Zo hoopte Dennis iets van haar gedaan te krijgen. Ze trapte er elke keer in. Dennis was een lieve maar een enorm grote deugniet. De trouwe smekende hondenoogjes van hem. Het vertederde haar steeds “Toch wel Eefje. Volgens pa zou dat bloed zijn, oud bloed van mijn grootvader.”, antwoordde Dennis met enige zin voor dramatiek. Eefje keek plots erg zuur. “Dennie, zover staan mijn studies nog niet”, wierp, ze tegen maar ze wist nu al dat ze het wel zou doen. Het was voor haar jongen Dennis en kom... ze leerde zo bij. “Neem ook een beetje bloed van mij om het te vergelijken.”, zei hij geheimzinnig. “Als je wilt dat ik dat allemaal onderzoek dan zal je daar iets moeten tegenover stellen Dennie.”, zei ze, maar de humor was uit haar stem verdwenen. Dennis keek haar verbaasd aan. Hij haatte het als ze zo begon. Dat draaide steevast uit om

iets te vervullen voor haar, waar hij het geduld, geld, noch tijd voor heeft. Tja Eef “Huh? Wat zei je?”, vroeg hij. Ze keek hem eens boos aan. Als hij zo begon dan wist Eefje hoe laat het was. Soms kon ze met Dennis totaal geen land bezeilen. De geneugten des levens boeiden hem eigenlijk niet. Steeds met zijn snufferd in de boeken of in de bibliotheek die bijna zijn tweede thuis is geworden. Eigenlijk was Dennis maar een erg saaie piet, vond Eefje maar ze zag hem heel graag. Een nerd! “Je hebt me wel begrepen, makkertje.”, zei het meisje terwijl ze de enveloppe met het bloedstaaltje aannam van Dennis en het voor zijn neus zwaaide. Natuurlijk... dat voldeed voor Eef niet. Hij had haar een etentje beloofd maar dat voldeed blijkbaar niet voor de veeleisende Eefje. Dennis had het kunnen weten, sodedjù. “Een etentje heb ik je beloofd.”, mopperde Dennis ietwat geïrriteerd opvliegend. “Das niet genoeg kameraadje. Voor zo'n grote gunst waarbij ik mijn beurs kan verliezen moet je iets beters tegenover zetten. Anders kan je het serieus vergeten, kneutertje.”, zei ze en dit keer meende Eefje het. Soms moest ze wel een boos reageren voor Dennis snapte dat ze het ook echt meende. Dennis keek zuur. Geld voor een etentje had hij niet. Zijn zakgeld was er al doorgejaagd met het kopen van archeologische spulletjes die hij mogelijk zal nodig hebben wanneer hij over een week naar de unief gaat. Doch dat had hij haar niet verteld. Hij vond dat het haar ook niet aanging. Zo'n etentje kostte al gauw meer dan driehonderd frank en hij had nog duizend frank nodig om het belangrijkste werktuig aan te kopen. Pa Joris had het maar heeft het stiekem verkocht aan een vreemde vent wist Dennis. “Wat wil je dan van me Eef?”, klonk het ietwat korzelig. Toch kon hij het raden. “Over drie weken geef ik een feestje voor mijn verjaardag. Dat heb ik je al een paar keer gezegd. Ik verwacht dat je komt.”, zei ze pinnig, wetende dat Dennis een gloeiende hekel aan feestjes had. Maar dit keer kon Dennie er zich niet tussenuit wringen en Eefje had er schik in. Dennis dacht onverhoeds aan iets. Misschien... misschien kon hij haar min of meer dwingen haar feestje af te stellen. “Komt Bart ook?”, vroeg Dennis zich ergerend en doelend op de ex van Eefje. “Tuurlijk. Hij heeft al toegezegd. En je weet, hij is nog altijd smoor op me. Als je komt is het jouw kans om te beletten dat Bart me terug inpalmt.”, zei ze vrolijk. Dennis tandenknarste. Liefst van al had hij dus ‘neen’ gezegd maar hij wilde Eef ook niet verliezen. En ja... wegens die bloedtest vroeg hij wel erg veel van haar. Dat wist Dennis wel. Hij zal maar toegeven in de hoop dat er nog van alles kon tussenkomen. Instinctief kruiste Dennis zijn vingers van beide handen, hopende

dat een onvoorziene tussenkomst ook echt zou gebeuren. Dennis gaf aarzelend toe “Goed, goed, je wint. Ik kom. Maar ik verwacht dat je morgenavond de resultaten van de bloed test bij je hebt”, riposteerde hij diep geërgerd. Feestjes... daar had hij een gloeiende hekel aan. Studentenuiven... kerstfeesten... party’s... hij moet het niet hebben. Nu niet... nooit niet. Feestjes zijn het opium voor het volk citeerde Dennis Friedrich Nietzsche steeds naar aanleiding van diens afkeer voor religie. “In orde, herr commandant.”, zei Eefje in de houding springend met gestrekte rechterarm...

De oude houtzagerij had Dennis erg nieuwsgierig gemaakt en Dennis ploos zoveel mogelijk werken en boeken door om er meer van te weten. Maar...

Dennis Van Acker was bij wijze van spreken letterlijk gaan bivakkeren in de stadsbibliotheek in de hoop meer te weten te komen over de houtzagerij dat zijn familie zulke zware schade had toegebracht. Helaas vond Dennis er niet veel info over. Het was alsof de geschiedenisboekjes het gruwelijke verhaal van de oude houtzagerij verborgen had in de plooien van het diepe verleden. Maar Dennis gaf niet op, terwijl dan ook nog zijn vader hem was gaan dwars zitten en hem stiekem voor een ander vak was gaan inschrijven...

“Oude stadslegenden? Wel, op het eerste verdiep aan de rechterkant.”, zei de receptioniste van de stadsbibliotheek. Dennis bedankte haar en liep er peinzend naartoe waar hij een andere baliebediende moest uitleggen wat hij precies wilde. De jongen vloekte binnensmonds bij zoveel onbenullige administratie. Straks hadden ze zelfs een bediende die een enveloppe toe kleefde deed en een andere die er een postzegel op plakte en weer iemand anders die de brief in de postmand wierp. De corpulente matrone wees met tegenzin de richting waar Dennis de afdeling van oude stadslegenden kon vinden. Hij hoopte vooral oude info te vinden over de mythe van ‘Kludde de Waterduivel’ en de oude verdwenen houtzagerij waar hij een week geleden door zijn vader werd heen gesleept. Dennis onderzocht zorgvuldig alle schappen van het onderwerp af maar vond helemaal niets over een houtzagerij even buiten de stad Antwerpen. Over Kludde de Waterduivel bestonden een hele hoop legendes en mythes maar helaas allemaal

weinig geloofwaardig. Na het tweeëntwintigste boek wilde Dennis het opgeven tot hij een boek vond van de Brusselse Franstalige professor industriële archeologie Pierre Scholtien. In het korte voorwoord had de geleerde het terloops over de verdwenen houtzagerij en het mogelijke bestaan van een heks honderd jaar eerder verdwenen was op de plaats waar de oprichting van de houtzagerij plaatsvond. Dennis klapte het boek dicht en liet het afstempelen bij de dikke matrone die hem zeer argwanend bekeek. Ze had hem ingedeeld bij straatboefjes vanwege zijn lange haar die een hype was geworden, dank zij die beatgroep The Beatles. Ergerlijk vond de dikke vrouw dat. Ze noemde het werkschuw tuig ook studenten. “Over drie weken moet dat boek terug hier zijn, Goed begrepen?”, bromde ze. “Hé, mag ik deze dan niet verlengen als ik het nog nodig heb?” De vrouw schudde het hoofd. Het is verwonderlijk dat zo’n langharige een geleerd boek wilde lezen. “Niet dit soort boeken. Ze zijn te waardevol. Als je ze toch langer wil houden moet je een waarborg betalen.”, mummelde de baliebediende op kijvende toon. Dennis keek zuur. Hij moest en zou dat boek hebben, desnoods letter na letter overschrijven. Dan waren drie weken uitlening helaas niet genoeg. Ja, erg spijtig. “En hoeveel bedraagt die waarborg?”, vroeg Dennis verbouwereerd. Hij vond het raar een waarborg te moeten betalen voor een boek die je bij de bibliotheek ontleent al was het maar slechts één dag meer dan de aangegeven periode. Dedjù! “Duizend Frank.”, antwoordde de bediende zonder blikken en blozen. (*duizend Frank is c.a. vijftwintig euro, noot van de auteur*) Dat was voor Dennis al een klein fortuin. Zijn oom Dirk van moederszijde was een gediplomeerd boekhouder en verdiende goed met vierduizend frank per maand, wist Dennis. Waarborg van duizend frank? Wie betaalt zo’n hoog bedrag voor een twaalf jaar oud boek? “Wat?? Gij bent op uw kop gevallen zekers?”, snoof Dennis kwaad. De vrouw pakte het boek terug. Die beweging had Dennis niet verwacht. Hij wilde dat boek. “Vriendje, zo te zien ben je niet te vertrouwen. Ik moet dat boek maar beter terugpakken en aan betrouwbare mensen uitlenen dan aan langharig tuig zoals jij.”, zei ze bitsig. Dennis verontschuldigde zich. Hij wilde het boek niet kwijt. “Neenee... mevrouw, ik breng het terug over drie weken. Ik beloof het u plechtig.”, haastte de jongen zich te zeggen. Dennis slaakte een zucht van opluchting toen de matrone hem uiteindelijk het boek meegaf en zorgvuldig zijn bibliotheekkaart afstempelde. Dennis nam zijn oude fiets en reed naar huis. Hij verborg het boek onder zijn hoofdkussen. Op de keukentafel lagen een boel

brochures over techniek. Zijn vader wil hem per se een technisch vak opdringen maar Dennis blijft vastbesloten archeologie te volgen. Hij greep de brochures en wierp ze kordaat in papiermand tot grote ergernis van zijn binnenkomende vader. “Wat doe je toch Dennis? Ik heb je zonet ingeschreven voor de unief technische vakken. Je kan over vier jaar een diploma burgerlijk ingenieur behalen en schatten verdienen. Je hoeft zelfs niet eens op kot te gaan. Je kan hier thuis blijven studeren.”, zei Joris blij maar smekend. Hij hoopte zijn zoon zo te overtuigen. Dennis keek zijn vader droevig aan en vroeg zich af hoe hij het hem duidelijk moest maken dat zijn vak al gekozen is en hij zich had ingeschreven bij dezelfde universiteit maar dan wel archeologie. Waarom hebben ze dat niet opgemerkt? “Pa, ik kies zelf mijn vak. Dat heb ik u al diverse malen duidelijk gemaakt.”, zei hij vriendelijk doch beslist. Dennis zou daar absoluut niet meer van af wijken. “Nee! Geen archeologie! Vergeet het! Ben je onze gedwongen uitstap al vergeten? Je was ook bang, hé?”, snauwde Joris woedend. Hij had echt genoeg van de koppigheid die zijn zoon te pas maar vooral te onpas ten toon spreidt. Joris verweet het zichzelf. Hij had echt geen kind meer gewild maar Lizzy wilde het! “Pa, wat je ook zegt of doet. Ik blijf bij mijn keuze.”, kreet de jongen ferm met vaste stem. Joris keek zijn zoon met dieptreurige ogen aan en ging op de zelfverwijtende toer. Meestal gaf Dennis dan toe en hilde flink mee. Maar nu? “Ik was een slechte vader, daarom kies je voor een vak dat mij mijn familie heeft gekost, je moeder, je overgrootvader en grootvader. Mij was je ook bijna kwijt. Kan het nog erger? Dennis, kies voor een fatsoenlijk vak! Je mag kiezen wat je wilt maar in godsnaam géén archeologie. Beloof me dat alsjeblieft, Dennis, beloof me dat. Het is de vloek van onze familie. Zet het niet verder!”, smeekte Joris snikkend. Dennis voelde zich rotslecht als hij zijn vader zo zag wenen en smeken. “Pa, vertel me de waarheid over ons ma. Hoe is ze echt gestorven?”, vroeg de jongeman. Hij besepte echter niet dat die vraag zijn vader trof als vlijmscherpe dolksteken. Joris stond op en greep zijn zoon bij de schouders en keek hem aan. “Mijn jongen, de tijd dat ik je alles zal vertellen is niet nu. Vraag alsjeblieft niet verder. Na mijn dood kom je in het bezit van mijn brief aan je. Daarin word je alles uitgelegd. Ik weet het. Dit is een laffe rotmanier om je alles te vertellen maar wat ik weet over die oude gruwelijke gebeurtenissen, laat me geen keuze. Ik moet je beschermen. Vraag niet verder, zoon, vraag alsjeblieft niet verder. Later zal je het begrijpen.”, riep Joris met heftig geëmotioneerde stem. Dennis zei niets meer

en liep met bruuske passen naar zijn kamer waar hij uit hevige woede zijn slaapkamerdeur bijna uit haar hengsels liet vliegen. Joris wist niet meer hoe hij zijn zoon van zijn leerplannen kon afbrengen. Die lessen betekenen zijn ondergang worden. Daarover bestond volgens Joris niet de minste twijfel. Joris greep de halflege fles Gin en schonk zichzelf een meer dan royale neut...

Dennis leerde de kwaaië papa van Eefje kennen. Een ex sergeant die op het vroegere ministerie van Oorlog had gewerkt...

Eefje Legrand had uitermate belangrijk nieuws voor haar vriendje Dennis. Ze was overigens zelf onderste boven door de test resultaten van de bloedtest die Dennis haar vroeg te nemen. Ze probeerde hem telefonisch te bereiken vanuit een telefoonhokje maar kreeg Dennis' vader aan de lijn. De man deed niet erg toeschietelijk en nogal onvriendelijk. Dennis besloot dan maar zelf naar Eefje te gaan doch had geen rekening gehouden met de brulstem, afluisterpraktijken en privé gesnuffel van sergeant Legrand. Dennis was bang van de man geworden. Toch was de liefde die hij voor Eefje voelde ècht en trotseerde Eefje's vader zo goed hij kon, maar makkelijk was anders...

In een openbare telefoonhok trachtte Eefje met verwoede pogingen het telefoonnummer van Dennis Van Acker te draaien. Voor de elfde keer cirkelde haar wijsvingers de getallen om. Dit keer had ze misschien meer geluk. Eefje had de nummer al verschillende keren geprobeerd maar de draaischijf bleef almaar haperen bij het getal negen en in Dennis' nummer zaten minstens drie negens. De twaalfde keer was eindelijk de goede keer. Anders was ze een anderhalve frank kwijt geraakt aan de dieven van de RTT. (*Het vroegere Regie van Telefonie en Telegrafie dat nu –het huidige ministerie van Telecommunicatie – heet noot van de auteur*) Dat haatte Eef “Hallo meneer Van Acker... ik ben Eefje Legrand, de vriendin van uw zoon. Mag ik alstublieft Dennis even spreken? Het is heel erg belangrijk.”, Joris keek even verbaasd voor zich uit. Een meisje dat zijn zoon opbelt? Dat beviel hem niet erg. Waarschijnlijk zo'n sloerie of slet. En Joris vond het voor zijn zoon veel te vroeg om zich nu al met meisjes bezig te houden. Dennis was met zijn zeventien jaar veel te jong. Als daar maar geen voden van komen, hoopte Joris die nog

verschrikkelijk achter bleef in de jaren dertig tot vijftig waar je minstens eenentwintig jaar moest zijn om echte verkering te kunnen hebben. Joris werd ruw “En wat is er zo belangrijk voor u juffrouw? Ik wil weten wat mijn zoon met u uitsteekt”, probeerde Joris te vernemen. Maar het meisje ging er niet op in. Dit was enkel bestemd voor de oren van Dennis. Eefje bleef stug zwijgen en wachten. “Is Dennis bij u meneer?”, vroeg ze nogmaals erg vriendelijk en beleefd. Joris ergerde zich aan telefoons van meisjes die aan Dennis gericht zijn. Dat hoort niet! “Nee hij is weg, juffrouw. Mag ik u verzoeken niet meer terug te bellen?”, drong Joris Van Acker aan. Eefje wist al wat voor type Dennis’ vader was en trok er zich niet bijster veel van aan. Ze reageerde dus niet op zijn dwingend verzoek. Grijns. “Kunt u hem zeggen dat ik gebeld heb?”, vroeg ze in de plaats daarvan. Joris pauzeerde even want hij meende gestommel te horen op de trap. Ja Dennis was er “Goed, ik zal zeggen dat u gebeld heeft, juffrouw? Euh?” Het meisje zuchtte. Wat Dennis haar over zijn papa heeft verteld strookte dus wel met de waarheid. Zielig. “Eefje Legrand. Dank u meneer Van Acker.”, zei ze beleefd. Maar ze betwijfelde of de man zijn zoon over het telefoontje op de hoogte zou brengen. Maar het is wel erg belangrijk. Haar onderzoek had een paar uiterst verrassende elementen opgeleverd. Of haar ontdekkingen aangenaam zullen zijn voor Dennis had ze het raden naar. Maar haar vriend moest dit wel echt weten. Ze legde de hoorn op het toestel en verliet het hokje. Allicht had Eefje ook dat gestommel op de trap gehoord. Ze kon dus sowieso verwachten dat Dennis zo meteen bij haar zou aanbellen bij haar thuis. Tja dan moest Dennis maar zelf tot bij haar komen. Punt! “Pa, wie was dat aan de telefoon? Ik hoorde je praten over ene Legrand, juist?”, vroeg Dennis zijn vader. Joris bromde iets, keek even voor zich uit en begon iets onverstaanbaars te mompelen over opdringerige meisjes die aan seks denken. “Jawel maar die was onbekend en verkeerd verbonden. Trek het u dus niet aan.”, loog de man. De jongen zuchtte diep en vroeg zich af waarom zijn vader de laatste tijd zo loog tegen hem. Het was wel allemaal begonnen nadat hij zijn vader had verteld over zijn leerplannen op de unief. Dennis zei niets meer en trok zijn pull aan. Hij had er genoeg van. Zijn papa was de laatste tijd meer dronken dan nuchter en hij loog voortdurend als het hem goed uitkwam. Joris had een vreemde en zeer vervelende metamorfose ondergaan, meende Dennis met gemengde gevoelens. En dat allemaal omdat hij graag archeologie wilde studeren. In spoken geloofde Dennis niet ook niet in het paranormale. Maar het geheim over die ouwe

houtzagerij wilde hij wel graag helemaal ontrafelen, ook al rustte er een vloek op. “Ik ga even weg, pa. Tot straks.”, repliceerde Dennis kordaat en liep naar de voordeur. Joris keek zo mogelijk nog zuurder en vroeg zich af hoe hij dat weerbarstig stuk ongeluk zou laten leren luisteren. Dit liep echt de spuigaten uit. Het was al erg genoeg dat Dennis dat dodelijk rot-vak wilde leren in plaats van een toekomstgerichte baan zoals burgerlijk ingenieur. Wat kon hij doen? Wat? “Jongen, het is al laat. Blijf liever thuis en ga morgen maar.”, drong Joris aan Dennis reageerde er niet op, liep naar de voordeur. Hij draaide zich om naar Joris. “Pa, Eefje Legrand is mijn vriendin. We studeerden het laatste jaar samen en we gaan allebei samen naar dezelfde universiteit. Zij studeert voor biochemie en wil een professoraat behalen.”, dramde Dennis op kwade toon. Joris was echter alert. “Wat moest ze dan voor je doen? Ze had belangrijk nieuws voor je. Zeg het me Dennis. Maak me niet boos en zeg me wat er aan de hand is!”, drong Joris aan. De jongen antwoordde niet en liep naar buiten, nagestaard door zijn vader uit het raam. Dennis fietste het hele eind door naar het zuiden van de stad. Hij was echter nog nooit bij haar thuis geweest. Eefje woonde niet bepaald in een armenbuurt, vond Dennis. Maar zij had ook een studiebeurs gekregen voor de universiteit. Overmorgen begonnen haar biochemie lessen terwijl de zijn les vak archeologie pas volgende week begon. Dat was verdomme de schuld van zijn vader die hem had ingeschreven voor wiskunde en techniek. Dat had hij moeten laten schrappen en veranderen door het lessenspakket archeologie. Hij had geluk dat er nog twee open plaatsen waren. Anders was hij een jaar kwijt. Pa kon het niet meer wijzigen en deze gedachte deed hem zuchten van diepe opluchting. Nu kon zijn pa niks meer doen. Het staat vast en zijn leervak was archeologie. Dat en dat alleen interesseerde Dennis. En nu hij over die oude houtzagerij had gehoord wil hij niet anders meer. Hij wilde de eerste Van Acker worden die het geheim ontrafelt. “Nummer 27, hmm... hier woont Eefje dus.”, mompelde Dennis in zichzelf. Zijn vinger ging langzaam naar de deurbel. Hij drukte zeer voorzichtig en schuchter. Een breed geschouderde man met een razend kwaad gezicht deed open. Hij had een stem als een vastlopende oude misthoorn. Dennis beseftte dat deze man Eefje’s vader was, al had ze hem nooit verteld dat ie er zo gevaarlijk uit zag. Het was een fors geschapen kerel waarmee je beter geen ruzie zoekt. Hij was een hoofd groter dan Dennis die voor een zeventienjarige student ook al een flink uit de kluiten gewassen jongeman was. Hij keek de sergeant ietwat bang aan en gaf hem eerst

het woord uit pure beleefdheid maar vooral omdat de man hem met ontstellend gemak in twee zou kunnen breken als ie dat noodzakelijk zou vinden. Eef waer bestu bleven? (*Oud Vlaams 'waar ben je gebleven', noot van de auteur*). Hopende op redding van zijn vriendinnetje. Oei misschien was ze zelf ook bang van haar papa. “Ja? Wat wens je?”, het klonk niet bepaald vriendelijk maar hij waagde het erop. “Pardon meneer de sergeant, ik zou graag even willen spreken met uw dochter Eefje over ons lessenpakket op de unief.”, zei Dennis snel. Hij slikte een paar keer. Eefje had een enorme reus van een vader, meende de jongeman. Flink zijn! “Ben jij het vriendje van mijn Eef?”, vroeg zijn zware basstem zo streng en zo kwaadaardig mogelijk. Het leek er op dat de man dat ‘vriendje’ van Eefje zo bang mogelijk wilde maken. Dennis was geïmponeerd door ’s mans leger uniform en de talrijke lintjes die hij op zijn revers had gespeld. Misschien was Eefje’s vader wel een elite gevechtssoldaat dacht Dennis met een onaangenaam wee gevoel in zijn buik. Dennis hield niet van soldaten. Nog steeds waren er veel soldaten na WOII. “Uh ja...”, zei Dennis met hoog piepend stemmetje. Meer durfde hij niet zeggen. De man draaide zich om en ging aan de trap staan terwijl hij zich brullend naar boven richtte. Zijn brulstem was zwaar en oorverdovend. Dennis had nooit zo’n roepende harde stem gehoord. Misschien waren burenen te bang om klacht te geven “Eef, er is hier een rare linkse mottige snotaap die naar jou vraagt. Je weet hoe ik dat zo erg haat, vooral zulke lelijkaards als de deze hier!”, snorkte de reus met broebbelende basstem die zelfs een gruwelijk spook bang kon maken. De jongen schrok. Hij werd immers niet graag beoordeeld op zijn uiterlijk. Dat haatte Dennis “Pa, laat hem bovenkomen... nù... of ik word heel kwaad op jou!”, riep Eefje kordaat vanuit haar slaapkamer. Ze had geeneens geroepen maar meneer de sergeant dimde zowaar. Eefje moet een enorme invloed hebben op die dinosaurus. “Tweede deur links en blijf nondedoemme met je verdomde fikken van haar lijf of ik draai je de nek om. Begrepen halve gare snotaap?”, bromde de ex militair luid. Dennis antwoordde niet en liep de trap op. Eefje stond reeds op hem te wachten. “Pa heeft je toch niet te bang gemaakt hé? Dat doet hij altijd met jongens waarmee ik kennis heb.”, lachte ze en nodigde Dennis haar slaapkamer binnen. Dennis durfde bijna niet binnen te komen, bang als hij was geworden door die schreeuwlelijk van een sergeant. Vader Joris was ook sergeant geweest, maar kalmer en socialer tegenover zijn ondergeschikten, behalve tegen zijn eigen zoon.

“Uh... om je de waarheid te zeggen, wel een beetje, ja.”, antwoordde Dennis naar waarheid. Eefje sloot de deur en gaf Dennis plots een flinke klapzoen op de mond. “Oeps...”, mompelde de jongeman geschrokken. Dat had hij niet verwacht en het was ook de eerste keer dat Eefje hem uit zichzelf kuste. Gewoonlijk nam hij het kusinitiatief. Dennis was niet gewend dat meisjes over hem gingen baas spelen. “Hopelijk hoorde je pa het niet.”, piepte Dennis en trok een ietwat bang gezicht. “Ach mijn pa is een lieve schat maar hij kan moeilijk aanvaarden dat ik zijn piepklein prinsesje niet meer ben. Euh, over iets anders gesproken... Ik heb de resultaten van de bloedtesten zoals je me gevraagd hebt.”, zei het meisje met een heel ernstig gezicht. Dennis stond op hete kolen en keek naar haar studietafeltje. “En?”, vroeg hij, lichtelijk ongeduldig. Dennis hoopte nog steeds op de steenstof. “Voor ik je dat uitleg moet je me eerst iets behoorlijk verduidelijken.”, zei ze met pertinente aandrang in haar stem. Ze wachtte op ‘ja’ wat de verduidelijking betreft. “Ja, oké wat wil je dan?”, wilde Dennis weten. Hij hield niet van raadspelletjes. “Wel... dat bruin stof dat je me voor onderzoek gaf, dat was inderdaad bloed, maar wel erg oud mensenbloed, jongen. Zelfs veel, veel ouder dan je pa en zelfs zijn grootvader! Het is wel bloedgroep AB negatief, exact zoals jouw bloedgroep en dus zeer zeldzaam. Wat is er aan de hand Dennie? Waarom moest ik zo'n vergelijkende bloedtest maken? Dat oude bloed kwam van iemand die al een hele poos dood was voor het op die muur waarover jij sprak, terecht was gekomen. Ik wil dat je me vertelt waarom ik die tests moest doen”, haar stem klonk kordaat en beslist. Hij had het moeten weten... Eefje was een zeer nieuwsgierig aagje. Het zal niet makkelijk zijn om zo weinig mogelijk daarover los te laten, wist Dennis. Maar veel kon hij er ook niet over loslaten. Eefje was immers nogal een flapuit. Maar ja... hij zag haar graag en moest haar maar leren vertrouwen. Dat is nodig! “Euh... je weet dat ik een passie heb voor industriële archeologie. Mijn vader probeert me dat met handen en voeten uit het hoofd te praten en om zijn eis kracht bij te zetten, had hij me gebracht naar een plek waar zijn grootvader en zijn vader verdwenen zijn. Ik zag dat roodbruin op de ruïnes van een van de vele afgebroken muurtjes daar. Ik wou gewoon voor de grap eens weten of het bloed van onze familielijn kwam. Meer moet je daar niet achter zoeken, Eefje, echt waar.”, zei Dennis quasi lachend, de waarheid lichtelijk verdraaiend. Maar Eefje staaarde hem erg boos aan. Ze hield er niet van om bedot te worden met de een of andere smoes. “Sorry Dennie, ik geloof je niet! Wat ik wel uit die hele kwestie heb begrepen is

dat er een misdaad heeft plaatsgevonden. In dat bloed zat ook een heleboel adrenaline. Dat wil zeggen dat de eigenaar van dat bloed net voor zijn dood zeer bang is geweest. Maar van wat? Daar heb ik het raden naar en ik denk dat jij het wel weet”, riposteerde het meisje met ferme stem. Hoe moest hij haar nu iets verduidelijken wat hij zelf niet eens weet. Bovendien... hij was zeventien jaar geen vijftig. Dennis keek opnieuw erg zuur. Eefje was veel slimmer en intelligenter dan ze zichzelf laat doen uitschijnen. Hij kon haar echt niet bedotten. De waarheid vertellen was niet ideaal maar anderzijds... liegen evenmin. Hij besloot de lat in het midden te zetten en begon met een lieve vertederde glimlach. “Eefje, ik beloof je dat ik je nog alles ga vertellen. Maar nu heb ik totaal geen zekerheid en weet op dit moment nu evenveel als jij. En om speculaties te voorkomen vraag ik je om nog wat geduld uit te oefenen”, zei hij liefjes. Haar gezicht sprak echter boekdelen. Ze geloofde hem niet bijster. Dat zou zo blijven. “Goed jongentje, maar ik houd je eraan. Ik zie je graag en overweeg een ernstige relatie met jou te beginnen. Maar tussen ons mag geen geheimzinnigheid zijn. Ofwel vertellen we elkaar alles, ofwel gaan we nu uiteen. Dat is mijn conditio sine qua non. Ben je het daarmee eens?”, vroeg Eefje op een uiterst bedaarde toon. Dennis schrok van de definitieve klank in haar stem en keek haar ernstig aan. Hij zette zijn trouwste, meest smekende en liefste puppy hondenogen op. Het was storend voor Eefje omdat ze die hondenoogjes van hem niet kon weerstaan. Dedjù “I swear.”, beloofde hij ietwat grinnikend. Dennis wist dat hij nu het pleit had gewonnen. Maar hoe lang zou dat duren? Eefje zal er zeker blijvend achter zitten. “Dennis, houd daarmee op! Ik méén het heel ernstig hoor!”, reageerde ze scherp. Dennis zei niets, drukte haar tegen zich aan en begon haar vurig te kussen en Eefje opende haar mond helemaal. Hun tongen vonden elkaar in een vurige rondedans en beiden genoten van hun ontwakende seksualiteit. Het gehijg van de twee jonge mensen was duidelijk hoorbaar. Tot de vader van Eefje in alle staten zeer hard begon te roepen en vlak voor haar deur. Dennis sprong geschrokken op. “Hé rottig stuk pedofiel geen geflikflooi met mijn dochter, hoor je? Ik ga je de nek omdraaien als je verder doet. Stop daar onmiddellijk mee! Gesnopen?”, klonk het brullend. Dennis schrok opnieuw hevig op maar Eefje was woedend geworden. “Pa! Heb je dat godverdomde ding weer ergens in mijn slaapkamer gezet?”, snauwde ze colèrig. Maar ‘pa’ antwoordde helemaal niet. Ondertussen had Eefje de peperdure draadloze intercom, het laatste nieuwe elektronische snuffje van deze

tijd, gevonden. Kennelijk was het niet de eerste keer dat Eefje's pa zoiets deed. "Pa, kom dat rotting halen of ik trap en stamp het onmiddellijk kapot!", snauwde het meisje woest. Even later kwam Eefje's papa het 'ding' met een pioenrood geworden gezicht zwijgend halen. Keek zijn dochter noch Dennis aan. Schaamte? "Oei, jij bent me een gevaarlijke meid.", zei hij half gekscherend. Eefje had een fikse greep op haar papa. Heimelijk was Dennis ietwat jaloers op. Hij wilde ook graag zo'n macht hebben op zijn eigen vader. Doch dat zou nooit gebeuren, spijtig "Nou jongentje... als je dat maar goed weet!", antwoordde ze luid lachend. Maar Eefje meende het wel. Dennis hoopte stilletjes dat Eefje die macht nooit tegen hem zou gebruiken maar twijfelde er niet aan dat ze niet zou aarzelen om haar zin doordrijven mocht het nodig zijn. Soms kon dit lieve, breekbare meisje hard zijn. "Er is nog meer vreemds met die bloedtest, Dennie. Het gaat niet om slechts één persoon, maar meerdere en veel, veel ouder dan je u ooit kunt voorstellen.", zei het meisje op een melodramatische toon. Ze liet haar woorden zeer goed bezinken "Wat bedoel je nu, Eefje?", vroeg de jongen verbluft. Haar explicatie had hem niet alleen verbaasd, maar ook hevig laten schrikken. Hoezo ouder? Vijftig jaar? "Precies wat ik zeg Dennie. Ik heb het drie keer gecheckt. Het is bloed van minstens vier personen. Drie mensen hebben dezelfde bloedgroep als jij, te weten AB negatief. Eén bloedgroep was O positief en ik denk dat dat buiten de zaak valt en niets met je familie of jij te maken heeft. Maar houd je vast... een van die overige bloedgroepen was de oudste en die dateert van rond de Renaissance!", haar stem begon plots erg luid te klinken maar Dennis was volkomen verbluft over het nieuws. Kon bloed zo lang test-baar blijven? Konden ze ook het bloed van een mammoet uit het Pleistoceen analyseren? Misschien wel in zijn oorspronkelijke staat maar toch niet als rood verdroogd stof?! Als Eefje dat nu al kon testen zonder iets te hebben geleerd van biochemie, dan haalt ze sowieso moeiteloos haar professoraat, wist Dennis heel zeker. Een professoraat? Sowieso! "Hoe weet jij dat nu? Verdomme toch! Hoe kan je nu de ouderdom van een bloedgroep bepalen? Ik kan aannemen dat je volgens de aanwezige hormonen kan bepalen of er een mogelijk delict gebeurd is met de eigenaar van dat bloed. Maar kom, de ouderdom?? Daar geloof ik bitter weinig van.", zei Dennis opgelaten. Eefje was boos. Ze kon veel verdragen van Dennis, niet dat ie haar onderschatte. "Je trekt mijn onderzoek kunde in twijfel! Kijk jongen, als het bloed oud is, dan verpoedert het en krijgt het een speciale kleur dat almaar meer van intensiteit

verandert in het kleurenspectrum en ook de verdroging speelt een rol. Hoe ouder het bloed is, hoe meer het verdonkert en sterker verpoedert. Dat kan je zien door een zeer sterke microscoop. Het laatste nieuwe snuffje van onze klas. We kunnen er de kleinste deeltjes van een stof mee zien. De wetenschap noemt dat moleculen. Het zal niet lang meer duren eer we de kleinste deeltjes van moleculen kunnen waarnemen met een elektronenmicroscoop. Maar die hebben we nog niet. Dat zijn dan de atomen.”, zei ze belerend. Mensen lief... wat was die meid geleerd. Nerd? “Ach ja, zoals die bommen waarmee ze Japan en Duitsland zo'n twintig jaar geleden op de knieën dwongen, nietwaar?”, wierp Dennis op. Eefje trok een zuur gezicht. Soms vertelt Dennis een heleboel niet ter zake doende nonsens, vond ze. “Je hebt de klok horen luiden zonder te weten waar de klepel hangt, Dennie!”, antwoordde het meisje lichtjes spottend. In geen geval wilde ze hem uitlachen of kwetsen. Maar ze zou zichzelf niet hoger willen plaatsen op IQ niveau dan Dennie “Oké... oké... goed. Maar je dwaalt af, meisje.”, bromde de jongeman geërgerd. Opnieuw ontstond er een vinnige discussie tussen beide jonge mensen die echter niet meer over het onderwerp handelde waarvoor Dennis gekomen was...

Dennis Van Acker maakt kennis met zijn leraar archeologie en met de complete werking van de universiteit...

Als eerstejaars moest Dennis zijn weg in de enorme universiteit van de stad zoeken. Diverse keren liep hij alles mis en vreesde te laat te komen op zijn eerste les. Eefje Legrand was een tweedejaars en kende het klappen van de zweep ondertussen wel. Dennis leerde zijn leraar kennen, ene Hubert Schalmakers, een oudere veertiger die voornamelijk als archeoloog die oude vervallen treinstations in kaart bracht voor de Belgische Spoorwegen. Als hobby gaf hij drie dagen per week les in archeologie. Schalmakers had geen goed oog op Dennis die hij een vervelend betweterig ventje vond. Maar als leerling was Dennis meer dan briljant moest Schalmakers tegen zijn zin toegeven...

De unief was enorm en Dennis vreesde verloren te lopen. Hij had zoëven een lijst van benodigdheden voor zijn vak ontvangen en was nu op weg naar de klas waar hij eindelijk het vak zou leren. Dennis dacht aan zijn vader. Hij had hem deze

morgen niet gezien en weet dit aan zijn dwarsliggende koppigheid het vak te leren welk zijn vader blijkbaar zo verafschuwt. De jongen hoopte maar dat alles met zijn vader in orde was. Maar zo niet, dan nog blijft hij bij het les vak waarvoor hij tekende. Hier en daar herkende hij onder de nieuwe studenten een oude klasgenoot van het Middelbaar maar meer dan een wisseling van een beleefd knikje kon er blijkbaar niet vanaf. De jongen zag een volwassene staan in de gang vol studenten. Hij wist niet in welk lokaal de lessen ‘archeologie’ gegeven worden “Pardon meneer, ik zou moeten zijn in lokaal negen B. Kunt u me alstublieft de weg aanwijzen?”, vroeg Dennis beleefd. De aangesprokene bekeek hem ietwat nors aan en wees naar de deur achter zich. Hij had het verdomme moeten weten. “Oeps... had het niet gezien, sorry, toch hartelijk bedankt meneer.”, zei de jonge student die voorzichtig langs de man heen sloop en de deur opende. De leer zaal was niet bijster groot. Er waren maar zeven leerlingen aanwezig, waaronder twee meisjes, die voor het vak ‘archeologie’ hadden gekozen. De jongen koos de voorste bank en ging zitten. Ondanks de talrijke onaangenaamheden van deze morgen, voelde Dennis zich eindelijk de koning te rijk. Nu zou hij het vak leren waarvoor hij zelfs een gigantische ruzie met zijn vader had gekregen. De brochure die Dennis ontvangen had wees er op dat hij pas na twee jaar een bachelor diploma zou behalen. Dat betekende de laagste graad. Maar daar gaf de jongen niet om. Met een bachelor kon hij zijn lievelingsvak al beoefenen. Dennis had als specialisatie ‘industriële archeologie’ gekozen. Daar wilde hij een master degree in behalen. De diverse bijvakken die hij dan moet volgen moest Dennis er dan maar bij nemen. Het eerste jaar zou handelen over de geschiedenis van oude bedrijven. De jongen hoopte dan ook meer te weten te komen over de verdwenen houtzagerij. Een strenge zware basstem stem weergalmde plots door het lokaal. Dennis zag dat het de man was die hem de deur van archeologie had aangewezen “Dames en heren. Mijn naam is Hubert Schalmakers, jullie nieuwe leraar archeologie. Let wel, ik leer jullie eerst allersaaiste dingen die met het vak te maken hebben. Wie dacht dat jullie dadelijk opwindende dingen zullen leren en beleven, zit er ver naast. Archeologie is immers een vuil vies en hopeloos saai vak.”, klonk zijn scherpe stem. De man, een ietwat oudere veertiger keek elke leerling even in de ogen aan. Soms verraden ogen de interesse voor een vak reeds, wist Schalmakers. En in deze jonge betweter brandde het vuur meer dan genoeg. “Je kan je dus nu, vandaag nog terugtrekken en voor een ander, interessanter vak

kiezen. Ik ga een tiental minuutjes pauzeren. Lees dit pamfletje grondig en als je dan nog steeds interesse hebt, blijf hier dan gewoon staan.”, zei Schalmakers zijn betoog hiermee beëindigend. Er klonk de hele tijd papiergeritsel. En jongeman met pokdalig gezicht en een bril met extreem dikke convergerende glazen die heel de tijd op zijn dikke kont zat, stond plots recht, verfrommelde de brochure van Schalmakers en wierp het ding op de bank voor hem. Zwijgend nam hij zijn boeltje en liep naar de deur. Schalmakers keek niet eens op. Blijkbaar zal het hem worst wezen. En ook zonder op te kijken richtte hij het woord tot de dikke jongen. “Denk eraan meneer Pishaut, als u één voet hier buiten zet hoeft u ook niet meer terug binnen te komen. Ik vraag me af wat uw papa hiervan zou zeggen?”, gromde de leraar zonder op te kijken van zijn tijdschriftje. De corpulente pokdalige jongeman zuchtte diep en liep terug op zijn schreden naar de plaats waar hij zoëven stond. Dennis begreep dat deze Pishaut het tweede jaar moest voldoen. Tja “Zo! Dames en heren, de bedenktijd is om. Jullie hebben dus voor het vak gekozen en vanaf vandaag gaat de leerkwelling beginnen.”, spotte Schalmakers. Hij keek nogmaals elke leerling even aan en wees naar de pokdalige dikkerd. “Meneer Pishaut... stel je even voor aan je medeleerlingen.”, er klonk even geproest en gegniffel onder de andere leerlingen bij het horen van die sneue naam en voornaam. Dennis die zelf vroeger vaak gepest werd, kon er echter niet mee lachen en keek de dikkerd medelijdend aan. Eigenlijk wou hij deze dikzak helpen. “Ik heet Piet Pishaut, ben zeventien jaar en ben gedubbeld.”, zei hij aarzelend en zijn stem klonk als het knerpen van grint op glas. Kennelijk had hij die vernedering door de leraar wel verwacht. Maar het zou nog veel erger worden. “Goed meneer Pishaut, vertel nu uw nieuwe vrienden waarom je gedubbeld ben. Ze hebben het absolute recht dat te weten.”, zei Hubert Schalmakers zonder stemverheffing. Pishaut keek de leraar smekend aan maar wist dat het verloren moeite was om enig medelijden op te wekken. Hij zweeg. Hij wilde zichzelf niet belachelijker maken dan hij al is. Hij wist dat Schalmakers het de anderen toch zal vertellen. Blijkbaar zijn Schalmakers en Pishaut gezworen vijanden. En de leraar laat niet af om te tonen wie hier baas is. Schalmakers grinnikte luid en keek rond. “Geen zin om het te vertellen, meneer Pishaut? Bon, ik wil je graag deze moeite wel besparen hoor. Luister, dames en heren, meneer Pishaut had vorig jaar de examenvragen gestolen uit mijn kast daar.”, vertelde Schalmakers wijzend naar een dossierkast naast zijn werktafel. De oortjes stonden plots allemaal wagenwijd

open. Iedereen wist dat er een streng bewaard privé geheim zou worden bloot gelegd. Pishaut keek naar een vlekje op de schrijftafel. Dit was een ware kwelling. “Juist... en op de koop toe was hij zich aan het masturberen op mijn paperassen om zijn wrevel en aversie tegen mijn persoon te uiten. Dat was hem net gelukt toen ik binnenkwam om mijn mapje te halen dat ik vergeten was.”, Schalmakers vertelde het zonde spot of hoon, gewoon neutraal alsof het iets alledaags was. Maar Dennis vond het heel erg voor deze beklagenswaardige jongen. Hij zou hem absoluut niet uitlachen. Sommige mensen kunnen nu eenmaal niet zo goed sporen. Dennis keek naar de dikke jongen die vuurrood geworden naar die vlek starde, niet in staat nog een woord ter verdediging te uiten. Niemand kwam echter op de gedachte de zeventienjarige Piet Pishaut uit te lachen, behalve een van de meisjes die Linda Poelman heette. Allicht was ze de knapste van de klas, mogelijk zelfs van de hele unief, bedacht Dennis. Ze proestte luid bij het woord ‘*masturberen*’.

“Juffrouw Linda Poelman. Is het leuk daar? Hebt u het goed naar uw zin?”, vroeg Schalmakers. Het meisje knikte grinnikend. Nu had ze een statement van het jaar!

“Bon, meneer Piet Pishaut zal naast u komen zitten.”, zei Schalmakers zonder mededogen of spot in zijn stem, maar Dennis zag Poelman erg kwaad worden. Ze stond ei zo na op ontploffen, zag Dennis. Toch zweeg het meisje. Zo begon zijn eerste lesdag archeologie goed vond Dennis wrang. Die Schalmakers was dus een hele ambetante leraar. Misschien daarom dat ‘archeologie’ met extinctie bedreigd.

“Meneer Van Acker, ik zie dat u net als uw vader, grootvader en overgrootvader heeft gekozen voor archeologie. Kunt u ons ook vertellen waarom?”, gromde Hubert Schalmakers. Hij had een bloedhekel aan uitslovers en deze Dennis leek hem een ferme uitslover. Toch was het een vraag waarop Dennis liever geen antwoord gaf maar Schalmakers gaf hem blijkbaar geen keuze. De jongen zuchtte.

“Het bloed kruipt waar het niet kan gaan, meneer Schalmakers. Dat is mijn antwoord.”, repliceerde Dennis, trots op zijn woordenvondst. Hiermee wilde Dennis de man aantonen dat hij niet over zich zou laten lopen zoals Piet Pishaut.

“Zozo... mensen, we hebben hier een prettig gestoorde leukerd die graag voor betweter en grappenmaker speelt. Nou goed... ik benoem u tot klasmonitor. Meneer Van Acker, u bent voortaan en nog wel voor de rest van het studiejaar verantwoordelijk voor de orde, de spullen hier van mij plus het gedrag uw medeleerlingen. Hangt er hier een iemand de beest uit, wordt er zelfs maar een stompje potlood gestolen of iets anders wat de orde hier kan verstoren, dan stel ik

u volkomen aansprakelijk. Is dat duidelijk meneer Van Acker?”, riposteerde Schalmakers met vlijmscherpe stem. Dennis keek beteuterd. Had hij maar niet de slimmerik moeten uithangen en klasmonitor zijn... dat had hij nooit willen zijn. “Jawel, meneer euh... Schalmakers.”, antwoordde Dennis. Doch het had geen haar gescheeld of hij had de leraar bijna ‘*Strontmakers*’ genoemd. Een onhebbelijke eigenschap waarmee Dennis zich vaak in de nesten werkte maar waardoor hij de bewondering had gekregen van een mooi meisje... Eefje. Hij besloot voortaan zijn bek dicht te houden ook al werd hij daartoe uitgedaagd. Schalmakers was gevaarlijker dan hij ooit dacht. Nou het moest maar. Dennis zou zijn best doen. “In orde dus, we beginnen vandaag al dadelijk met de les of archeologische benodigdheden. Wie kan me een antwoord bieden op welke spullen we nodig hebben om een tandje van *Ichtyosaurus Alpestris* op te graven. Nou, wie weet wat voor ding een *Ichtyosaurus Alpestris* is? De gammele boodschappenzak van Oma, misschien? Of de zakdoek van John Kennedy, misschien? Het condoom van meneer Piet Pishaut misschien?”, stelde Hubert de vraag. Dennis wist het antwoord maar hield liever zijn slimme bek toe om niet als Piet Snot te worden afgeschilderd. Hij achtte Schalmakers daartoe zeker in staat. De leraar keek rond. Pishaut stak zijn vinger op maar Schalmakers negeerde hem bewust. Dat Pishaut het zeker wist, was Dennis van overtuigd omdat hij al meer was gedubbeld. Tja... “Mejuffrouw Poelman? Vertel me eens wat een *Ichtyosaurus Alpestris* is. Komaan dame, vlug wat.”, snauwde Hubert Schalmakers geïrriteerd. Dennis stak aarzelend zijn vinger op. Dat grapje mocht wel eens stoppen, vond hij. Schalmakers was een machtswellusteling. Linda Poelman keek naar haar vingernagels in de hoop daar het antwoord te vinden. Ze bleef hardnekkig zwijgen omdat ze het zeker niet wist. “Weet u het niet Mejuffrouw Poelman? Spijtig. Meneer Van Acker, hopelijk kan jij ons tenminste vertellen wat een *Ichtyosaurus Alpestris* is. Goed meneer Van Acker, ga je gang. En met twee woordjes spreken, eh?!”, gromde Schalmakers. “Het waren een soort van zee-reptielen die qua uiterlijk erg goed op dolfijnen leken maar daar absoluut geen familie van is. Ze konden zeer diep zwemmen en waren tussen drie tot vijf meter lang. Ze beschouwden alles wat bewoog als een prooi.”, vertelde Dennis op een zeer bedaarde wijze. In zijn stem klonk geen triomfalisme of een betweter toontje. Op deze wijze hoopte Dennis de leraar een beetje te kunnen overtroeven. Maar alweer... het interesseerde de man helemaal niet. Hij wilde enkel juiste antwoorden op zijn vragen horen, gelijk van wie het

komt. Voor Dennis is dat een dictator gedrag. Eigenlijk op het psychotische af. “Ben je het met de uiteenzetting van meneer Van Acker ook eens, meneer Pishaut?”, vroeg Schalmakers. Piet Pishaut knikte tegen zijn zin. Natuurlijk had hij geen keuze. Pishaut beseftte dat Dennis Van Acker verder stond met zijn studie. De lessen archeologie waren begonnen en Schalmakers had niet overdreven als hij stelde dat het een uitermate saai vak was. Toch vond Dennis het allemaal erg leuk. Joris was er het hart van in dat zijn zoon uiteindelijk zijn eigen zin doordreef en toch het vak ging studeren die zijn vrouw, vader en grootvader het leven heeft gekost. Sinds Dennis naar de unief ging heeft hij tegen zijn zoon geen woord meer gezegd. Joris dacht aan de vervloekte houtzagerij. Hij heeft er zelf als archeoloog lang achter gezocht. De site is door zijn vader en hem bloot gelegd en volledig uitgekamd. De man opende een lade van zijn werktafel en haalde een volledig beduimd notaboekje van zijn grootvader tevoorschijn. Joris opende de eerste bladzijde en las tamelijk hardop. Dennis was nu toch niet thuis. Sinds hij dat meisje Eefje Legrand had ontmoet is de jongen nog weinig thuis, dacht een, volkomen verbitterde Joris Van Acker. Hij opende het notaboekje en herlas de eerste aantekeningen van zijn grootvader en vader. Aangezien hij zijn zoon Dennis niet tot betere gedachten kan brengen wilde Joris uitermate belangrijke aantekeningen aankruisen en bemerkingsen schrijven zodat zijn zoon minder gevaar zou lopen, vooropgesteld dat Dennis deze ter harte neemt.

Antwerpen Linkeroever coördinaten 51° 14' 29" N 4° 23' 33" O 12 juni 1917

We kregen eindelijk de schriftelijke toestemming van het stadsbestuur Antwerpen voor het blootleggen van een vermeende houtzagerij die volgens oude geschriften ten tijde net voor de septemberrevolutie werd gebouwd en na een enorme brand verloren gegaan is. We hebben onderling besloten de afgravingen volgende week te starten. Vandaag hebben we de site verkend en een perimeter ingesteld waarlangs we de afgravingen zullen beginnen. De grondtest wees uit dat we te maken krijgen met harde klei, leem en zware poldergrond. Uiteraard zal dit het graven behoorlijk bemoeilijken. We gaan ook een vergelijkingspatroon trekken vanaf de Schelderivier tot de eerste bomen van de tra. Ondanks de vruchtbaarheidsuitzicht merken we dat er

*weinig flora of groen groeit en wat er wel gekomen is, is vrij snel verslenst.
Er is ook geen leven zoals vogels of ander gedierte te bespeuren.*

Christoph Van Acker.

Joris beseftte dat de grond rond de site al danig en zwaar aangetast is geworden. Maar gebeurde dat vóór die houtzagerij gebouwd werd, of nadat ie door die vreemde en mythische brand verloren gegaan was? Het had zowel zijn vader als hemzelf vaak erge kopbrekens bezorgd. De grootste vraag in deze aantekening van zijn grootvader Christoph is vanzelfsprekend de situatie waarin de grond daar zich bevindt. Er kan geen groen gras groeien en zo het wel gebeurt, zal het veel sneller verslensen dan je ooit kunt vermoeden. Is die grond verdoemd? Als archeoloog mocht men niet ingaan op oudewijven gezwets. Maar is het wel lariekoek? Wie de bomen in de buurt bekeek kan zien hoe knoestig ze zijn. Het schors laat los en je kreeg de indruk dat die bomen kwaadaardige wezens huisvesten. Als jonge knaap had Joris vaak die indruk gehad en het had hem de kriebels bezorgd als hij weer eens mee ging met zijn papa en grootvader Christoph. Joris maakte een aantekening ‘*grondtest*’ maken.

*Antwerpen Linkeroever coördinaten 51° 14' 29" N 4° 23' 33" O 21 juni
1917*

We zijn begonnen om 6.34 u. Dit keer heeft Peter De Loof me vergezeld. Die is al enkele jaren gestopt met zijn beroepsloopbaan maar zijn hulp, kennis en adviezen zijn me goud waard. Hij heeft me beloofd dit afgravingszaakje tot een goed einde te brengen. Halleluja! We begonnen met de markeringen van de gehele site, zowat tweehonderd m². Het vlot gelukkig goed maar de vorige week aangelegde perimeter was verschoven en de draden waren doorgeknipt. Kwajongens? Met de markeringen kan dat gelukkig niet meer gebeuren. We gaan de segmenten afgraven met tien maal vijf meter op een vlakdiepte van vijftien centimeter. We starten aan de westkant vanaf de Scheldekromming. Het zal een opwindende dag worden. Papa heeft gezegd dat we sowieso bewijzen zullen opdiepen op de plaats waar zijn papa de dood had gevonden. Helaas is dat echter geen zekerheid te noemen maar

*slechts geruchten van een oude boer die verderop, dichterbij de
Blokkeerdijk, woont. We zullen zien zegt de blinde...*

Christoph Van Acker

Joris meende dat grootvader Christoph op deze dag het muurtje had gevonden waar iets verderop het afwateringsgat zich moest bevinden. Grootvader Christoph had het over zijn eigen vader die in april 1892 verdwenen was. Hij werd nooit meer teruggevonden. Joris maakte de aanmerking dat het afwateringsgat zeer gevaarlijk kon zijn. Maar wat er gevaarlijk aan is, wist Joris niet. Er werd gefluisterd dat zijn lichaam dat gat werd ingetrokken. Maar bloed was er niet gevonden. Joris had er zijn twijfels over maar het leven van zijn zoon Dennis hing er vanaf en daarom merkte hij het woord 'afwateringsgat' met een dubbele rode onderlijning. Maar Joris vond het niet genoeg. Tussen de westkant van de Scheldekromming waren eigenlijk nog veel meer gevaren. Hij had bij zijn opgravingen begin dertiger jaren diverse zinkgaatjes ontdekt. Eén ervan had hij met een stalen plaat afgedekt omdat het gat een grootte had van een meter in doorsnede. Dus groot genoeg om een mens er in door te laten vallen. Joris markeerde deze waarschuwing met een uitroepteken in een driehoekje.

*Antwerpen Linkeroever coördinaten 51° 14' 29" N 4° 23' 33" O 17 mei
1933*

*Zojuist werd het achtste segment afgegraven en de oude Peter had een
vingerkootje van een linkerhand gevonden. Het heeft zeer waarschijnlijk een
mannelijke oorsprong. De vingernagel is geheel intact en vertoont
rouwrandjes wat er mogelijk op wijst dat dit de resten van een boer of
werkmans zijn. Misschien een werkmans van de oude houtzagerij die we
zoeken? Dat zou een prachtig toeval zijn. De kalk op het botje vertoont
verpoedering wat er op wijst dat de eigenaar de leeftijd van zestig jaar
passeerde. Bovendien zijn er gaatjes in het bot te zien wat er op kan wijzen
dat de man aan botkanker leed. Maar daar is geen zekerheid over. We
besloten dit segment met nog eens vijftien centimeter vlakdiepte uit te
breiden, in de hoop meer te kunnen blootleggen. Vader Christoph moest*